

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Mariusz Sygrela

Leszek Matuszewski

**2 Protokolant: Mikołaj Dąbrowski**

**4przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Jana Małeckiego**

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2021 r.

sprawy **D. B. (1)**

oskarżonego z art. 190a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.

z dnia 14 stycznia 2021 r., sygn. akt VIII K 452/20

1. Zmienia zaskarżony wyrok w pkt 3 w ten sposób, że na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza dodatkowo zatrzymanie oskarżonego w dniu 20 marca 2020 r. od godz. 11:55 do godz. 14:40, uznając, że jeden dzień zatrzymania odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Leszek Matuszewski Hanna Bartkowiak Mariusz Sygrela

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 496/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

**0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 14 stycznia 2021 r., sygn. akt VIII K 452/20

**0.11.2. Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

**0.11.3. Granice zaskarżenia**

**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

# na korzyść

# na niekorzyść

# w całości

# w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

**0.11.4. Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

**0.12.1. Ustalenie faktów**

<b>0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
<b>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

**0.12.2. Ocena dowodów**

<b>0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<b>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</b>	
--	--

<b>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Nadmierna surowość orzeczonej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie niezbędne było podkreślenie, że Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych, trafne wnioskując co do sprawstwa i winy D. B. (1) w zakresie przypisanego mu przestępstwa. Co istotne, tego aspektu wydanego orzeczenia nie podważał w żaden sposób apelujący.</p> <p>Przechodząc do zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy stwierdza, że kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań apelującego o niewspółmierności kary zasadniczej w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do D. B. (1) za przestępstwo z art. 190a § 1 kk. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary adekwatnej</p>		

do czynu przypisanego D. B. (1) wymienionemu powyżej wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające oraz łagodzące i nadał im odpowiednią wartość i znaczenie. Podobnie trafne była ocena Sądu I instancji co do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się podsądny na szkodę pokrzywdzonej uporczywym nękaniami oraz stopnia jego winy. Sąd odwoławczy by nie powtarzać wszystkich okoliczności i argumentów przedstawionych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wskazuje, że w pełni aprobuje wszystkie te rozważania jako wyważone, wszechstronne i odpowiednio zindywidualizowane. Z kolei argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie podważyła skutecznie żadnego z tych aspektów orzeczenia dotyczącego wymiaru kary za przestępstwo z art. 190a § 1 kk.

Obrońca podważając współmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności i wnosząc o orzeczenie w to miejsce kary pozbawienia wolności w wymiarze nie wyższym niż 4 miesiące nie zwrócił zupełnie uwagi na fakt, że od dnia 31 marca 2020 r. przestępstwo z art. 190a § 1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Tak więc wydanie orzeczenia reformatoryjnego przez organ odwoławczy zgodnego z wnioskiem apelującego doprowadziłoby do obrazu prawa materialnego bo kara miałaby być w wymiarze poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn z art. 190a § 1 kk. Warto tu jedynie przypomnieć, że oskarżony popełnił przestępstwo w okresie od stycznia 2020 r. do dnia 14 kwietnia 2020 r., a w myśl art. 6 § 1 kk w przypadku m.in.

przestępstw rozciągniętych w czasie, wieloczynowych jako czas jego popełnienia należy traktować ostatni moment działania sprawcy (wyrok Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2002 r., II KKN 387/01, L.). W niniejszej sprawie dzień 14 kwietnia 2020 r. należało przyjmować przy wyborze właściwej ustawy i w ten sposób przyjmując, względem D. B. (1) zastosowanie znajdując ustawowe granice kary za przestępstwo z art. 190a § 1 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 31 marca 2020 r.

Warto także podkreślić, że kara zasadnicza w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona względem D. B. (1) oscyluje przy dolnej granicy ustawowego zagrożenia za tego typu czyn przypisany w zaskarżonym wyroku. Nie sposób więc postrzegać kary w takim wymiarze jako niewspółmiernie surowej, zwłaszcza mając na względzie znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości osądzanego zachowania, jak również duże nagromadzenie okoliczności obciążających występujących po stronie sprawcy. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy wymierzając karę oskarżonemu D. B. w odpowiedni sposób uwzględnił zarówno stopień winy, społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak i wszystkie okoliczności wymienione w art. 53 § 2 kk. Przeciwnie stanowisko obrońcy oskarżonego okazało się zaś nieprzekonujące.

W pierwszej kolejności apelujący podkreślał, że błędnie została określona przez Sąd Rejonowy motywacja oskarżonego. W ramach tego stwierdzenia obrońca zwracał uwagę, że D. B. (1) cierpi na zaburzenia osobowości, co

znajduje rzeczywiście potwierdzenie w sporządzonej w tej sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej. Niemniej jednak okoliczność ta nie stanowiła żadnego, nawet najmniejszego, usprawiedliwienia dla zachowań jakich oskarżony dopuścił się względem B. W.. Bez względu na cechy osobowości oskarżony miał kontrolę nad swoimi działaniami oraz możliwość przewidzenia, że za niezgodne z prawem zachowania grozi odpowiedzialność karna. D. B. (1) jest osobą dorosłą, głową rodziny (ma żonę i dzieci), zatem powoływanie się przez obrońcę na rzekome podburzanie przez kolegów do podejmowania kolejnych działań w stosunku do pokrzywdzonego było chybione bowiem to podsądny (a nie jego koledzy) decydował się na poszczególne zachowania wymierzone przeciwko pokrzywdzonej. Dodać tu jeszcze warto, że wersja z podżeganiem ze strony osób trzecich, obracanie sprawy w żart to jedna z kilku prezentowanych przez oskarżonego w toku procesu, która nie uzyskiwała cechy wiarygodności. Podobnie nietrafione w kontekście motywacji sprawcy było stwierdzenie, że to pokrzywdzona pierwsza nawiązała kontakt z oskarżonym. Zaproszenie znajomego ze szkoły do grupy znajomych na portalu społecznościowym F. nie stanowiło dla podsądnego żadnego przyzwolenia do podjęcia działań stalkingowych w stosunku do B. W., które z uwagi na ich ilość i różnorodność doprowadziły pokrzywdzoną do utraty poczucia bezpieczeństwa i istotnie naruszały jej prywatność. Zaznaczyć należy, że B. W. wielokrotnie przekazywała oskarżonemu, że nie życzy sobie dalszego kontaktu z jego strony, czego D. B. (1) zupełnie nie szanował, gdzie w trakcie prowadzenia



niniejszej sprawy karnej nadal pisał, dzwonił na numer telefonu komórkowego pokrzywdzonej oraz udostępniał jej dane jako osoby chętnej do relacji seksualnych. Ta natarczywość i nieustępliwość bezprawnych zachowań, uciążliwe naruszanie prawa pokrzywdzonej do prywatności musiały i znalazły odpowiednie odzwierciedlenie w wymiarze kary. Nie ma powodów by nie zgodzić się z obrońcą, że oskarżony nie działał według wcześniej przemyślanego planu. Niemniej jednak nie można tego postrzegać jako okoliczności nakazującej samodzielnie złagodzenie kary orzeczonej wobec D. B. (1), choćby ze względu na wielokrotność i różnorodność zachowań o charakterze nękania podejmowanych umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Nadto, mylił się apelujący, że na sprawcy nie ciążyły żadne szczególne obowiązki. D. B. (1) miał obowiązek respektować prawo do prywatności pokrzywdzonej i uszanować wielokrotne jej prośby o zaprzestanie dalszego kontaktu, czego oskarżony zupełnie nie przestrzegał.

Podobnie błędne było wnioskowanie skarżącego w aspekcie rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa. Działania oskarżonego w okresie objętym aktem oskarżenia były bardzo różnorodne i zintensyfikowane, a nadto D. B. (1) posunął się nawet do przekazywania prywatnego numeru telefonu pokrzywdzonej z informacją o świadczeniu przez nią usług seksualnych, co wywołało lawinę ofert od przypadkowych mężczyzn, którzy kontaktowali się z B. W. i wysyłali jej

swoje nagie zdjęcia. Wszystkie, w tym te wyrafinowane zachowania bezapelacyjnie naruszały prywatność pokrzywdzonej, wzbudzały w niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i wręcz uniemożliwiały normalne, codzienne funkcjonowanie. Jak zresztą podała B. W. miała spokój od zachowań oskarżonego jedynie w okresie kiedy przebywał w areszcie śledczym. Jak sygnalizowała pokrzywdzona co dalszych niechcianych prób kontaktu, podsądny nawet po wydaniu nieprawomocnego wyroku skazującego nie zmienił swego postępowania. To z kolei wygenerowało kolejne postępowanie karne wobec D. B. (1) obejmujące stalking po okresie objętym wyrokowaniem w badanej sprawie. Konkludując, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa dla pokrzywdzonej, wbrew odmiennemu stanowisku obrońcy, był poważny i znaczny, co także musiało znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie w wymiarze kary.

Sąd Rejonowy w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wprost wskazał, że okolicznością łagodzącą jest przede wszystkim uprzednia niekaralność oskarżonego za przestępstwa. W ramach tego wskazania organ meriti wziął także pod uwagę, że w chwili popełnienia przestępstwa podsądny miał ponad 40 lat (l. 45) i wcześniej nie wchodził w konflikt z prawem. Sąd I instancji uwzględnił również odpowiednio jego sytuację rodzinną, zawodową i dotychczasowy sposób funkcjonowania w społeczeństwie. Niemniej jednak te pozytywne aspekty sylwetki sprawcy z uwagi na ich niewielką ilość w porównaniu do okoliczności niekorzystnych nie mogły zaważyć samodzielnie na

wymierzeniu oskarżonemu kary w wymiarze zdecydowanie niższym aniżeli 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ta dysproporcja pomiędzy karą wymierzoną a taką jaka wedle skarżącego powinna zostać orzeczona musi być znaczna i mieć cechę rażącej różnicy, co w badanej sprawie nie zachodzi.

Obrońca podniósł również, że oskarżony na posiedzeniu przed Sądem Rejonowym dnia 1 września 2020 r. przeprosił pokrzywdzoną i zapewnił, że nie miał zamiaru zrobić jej krzywdy, a także rozważał zadośćuczynienie za krzywdy dla pokrzywdzonej. Przeprosiny oskarżonego trudno przyjąć jako szczere skoro po opuszczeniu aresztu śledczego i wydaniu nieprawomocnego wyroku skazującego, oskarżony próbował nawiązywać kontakt z pokrzywdzoną z innego numeru telefonu oraz udostępniając jej numer telefonu jako osoby chętnej do kontaktów seksualnych. Odnośnie wspomnianego zadośćuczynienia to jak do tej pory D. B. (1) nie przekazał na rzecz B. W. żadnych pieniędzy, zatem również w tym aspekcie jego deklaracje pozostają bez pokrycia. Wobec powyższego podniesione przez obronę okoliczności nie przemawiały za złagodzeniem wymiaru kary.

Apelujący wskazał też na relatywnie niedługi okres popełnienia przestępstwa (około 4 miesiące), ale jednocześnie zupełnie pominął ilość, różnorodność, zatwardziałość, a nawet perfidię zachowań oskarżonego jakich dopuszczał się na szkodę pokrzywdzonej. Wymienione cechy stanowiły przeszkodę dla wymierzenia pod sądnemu kary w wymiarze

równym dolnej ustawowej granicy zagrożenia za czyn z art. 190a § 1 kk i to bez względu na to, że okres popełnienia przestępstwa faktycznie nie był długi.

Analiza apelacji obrońcy oskarżonego doprowadziła Sąd II instancji do konkluzji, iż skarżący kładąc duży nacisk na wszelkie aspekty jakie mogłyby jego zdaniem pozytywnie świadczyć o D. B. (1), skrupulatnie pomijał te okoliczności, które były dla podsądnego niekorzystne. Z racji pełnionej roli procesowej jest to w zasadzie zrozumiałe, jednak podważając współmierność orzeczonej kary w tak jednostronny sposób, nie mógł racjonalnie liczyć na pozytywny wynik apelacji. Przy czym przypomnijmy, najniższą możliwą karą do orzeczenia z art. 190a §1 kk jest kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. kara niższa od kary wymierzonej D. B. (1) zaledwie o 2 miesiące. Tymczasem z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 kk i dalszych. Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej surowość lub łagodność (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa 106/20, Lex nr 3122492).

Oczywiście organ odwoławczy nie miał żadnych zastrzeżeń do decyzji Sądu Rejonowego o braku podstaw by zastosować środek probacyjny w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i to mimo uprzedniej niekaralności D. B. (1) za przestępstwa. Zgodnie z art. 69 § 1 kk zastosowanie tej instytucji jest możliwe jedynie w sytuacji kiedy będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Mając na względzie bardzo negatywny, uparty sposób zachowania się oskarżonego, a także niezaprzestanie przez niego działań mimo prowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego rzeczywiście brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do D. B. (1). Rację miał Sąd Rejonowy, że dla osiągnięcia wobec tego sprawcy celów kary konieczne jest sięgnięcie po karę pozbawienia wolności w wymiarze bezwzględny. Znamienne, że apelujący nie negował trafności ustaleń faktycznych Sądu I instancji w odniesieniu do braku podstaw do zastosowania wobec oskarżonego art. 69 § 1 kk.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez orzeczenie kary nie surowszej aniżeli 4 miesiące pozbawienia wolności.

# zasadny  
# częściowo zasadny  
# niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kara wymierzona oskarżonemu przez Sąd Rejonowy za przestępstwo z art. 190a § 1 kk nie była, wbrew stanowisku apelującego, niewspółmierna i nie było żadnych powodów by ingerować w jej wymiar, który oscylował w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za tego typu czyn i uwzględnił wszystkie okoliczności tej sprawy. Nadto warto podkreślić, że wniosek końcowy apelacji skonstruowano z obrazą prawa materialnego albowiem od dnia 31 marca 2020 r. przestępstwo z art. 190a § 1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności w wymiarze od 6 miesięcy do 8 lat.</p>	
--	--

<p><b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p><b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b></p>	
<p><b>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p><b>0.11.</b></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Poza zmianą opisaną poniżej w pkt 5.2.1. wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w pozostałej części. Rozstrzygnięcie w tym zakresie zawarto w pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy (poza zmianą opisaną w pkt 5.2.) była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p><b>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji został zmieniony w pkt 3 w ten sposób, że na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono dodatkowo zatrzymanie oskarżonego w dniu 20 marca 2020 r. od godz. 11:55 do godz. 14:40, uznając, że jeden dzień zatrzymania odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd Rejonowy dokonując zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zgodnie z normą przewidzianą w art. 63 § 1 kk przeoczył, że D. B. (1) został po raz pierwszy zatrzymany w tej sprawie w dniu 20 marca 2020 r. i był w związku z tym pozbawiony wolności od godz. 11:55 do godz. 14:40 (k. 74 akt sprawy). Niezbędne było uwzględnienie w dokonanym zaliczeniu również tego okresu. Dlatego też Sąd Okręgowy dostrzegając powyższe wydał w tym zakresie orzeczenie reformatoryjne.</p>	

<p><b>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>		
<p><b>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b></p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.	Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony przez Sąd I instancji.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<b>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
<b>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>6. Koszty Procesu</b>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.



Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Oskarżony nie posiada żadnego majątku, ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Ponadto, jego obecna sytuacja materialna nie jest stabilna, a przed nim powrót do zakładu karnego celem odbycia kary pozbawienia wolności. Mając więc to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy postanowił zwolnić oskarżonego z obowiązku uiszczenia wydatków sądowych za postępowanie apelacyjne, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję.

**7. PODPIS**

Leszek Matuszewski Hanna Bartkowiak Mariusz Sygrela